देवाः शुभे कर्म्मणि सुगं शोभनं गमनसाधनं रथं युञ्जते अश्वैर्योजयति। तत्र दृष्टान्तः, सूरो न यथा सूर्य्येण रथं युनक्ति तद्वत्। हे मित्रावरुणौ गविष्टिषु भूमाविष्यमाणाः क्षेत्रादिसम्पत्तयः गविष्टयः तासु निमित्तभूतासु चित्राः विचित्राणि रजांसि रञ्जनीयानि वितन्यवः विस्तारयन्तः मरुतः विविधं चरन्ति, तद्द्युवामपि दिवः सकाशात् सम्राजा पयसा सम्यक् राजमानेन क्षेत्रोपकारिणा जलेन नोऽस्मान् उक्षतं सिञ्चतः॥

अथ दशमीमाह। "वाचꣳसु मित्रावरुणाविरावतीम्। पर्ज्जन्यश्चित्रां वदति त्विषीमतीम्। अभ्रा वसत मरुतः सु मायया। द्यां वर्षयत मरुणामरेपसम्" इति। हे मित्रावरुणौ अयं पर्ज्जन्य इरावतीम् अन्नसाधनभूतां चित्रां बहुविधां त्विषीमतीं त्विषिभिर्विद्युद्भिर्युक्तां वाचं गर्जनध्वनिरूपां वदति करोतीत्यर्थः। अरुणां विद्युद्भिर्युक्तत्वेनारुणवर्णाम् अरेपसं रेपसा वृष्टिप्रतिबन्धकेन पापादिना रहितो द्यां मेघयुक्तां दिवं वर्षयन्तम्। हे मित्रावरुणौ युवां वृष्टियुक्तां कुरुतम्। हे मरुतः यूयमपि मायया धूमज्योतिरादिभिः मेघनिष्पादिकया भवदीयया मायाशक्त्या अभ्राः विचित्राण्यभ्राणि सुवसत सुष्ठु वासयत सम्पादयतेत्यर्थः। एतच्च मन्त्रत्रयं वृष्टिहेतौ मैत्रावरुणकर्म्मणि विनियोक्तव्यम्॥

अथैकादशीमाह। "अयुक्त सप्त शुन्ध्युवः। सूरो रथस्य नप्त्यः। ताभिर्याति स्वयुक्तिभिः" इति। सूरः सूर्य्यः रथस्य